

Landstinget, og de ere blevne enige om en helt anden Sammensætning. Vilde I tage den, ere vi fremdeles enige, men vilde I ikke, kan det ogsaa være det samme. Af en saadan Forhandlingsmaade har jeg altid været en Modstander, og den puffer jeg ikke indført her igen. Og naar det ærede Medlem mener, at vi for at faa noget igennem dog maa komme tilbage til denne Forhandlingsmaade, saa siger jeg, deri tager det ærede Medlem fejl, og det ærede Medlem vil have svært godt af, synes det mig, nu at kaste Brag paa denne Forhandlingsmaade og holde sig til den gamle gængse, den nemlig, at Forhandlingerne skulle foregaa i Udvalgene og her i Salen; saa faar hver Mand sin Ret, og navnlig faar det ærede Medlem og hans Parti deres Ret. Paa det Punkt havde jeg ventet mig en Tak i Stedet for et Forsvar for den Forhandlingsmaade, som det ærede Medlem har ført. Endnu maa jeg gøre den Bemærkning, at det ærede Medlem sagde, at vi skulde være lidt villige over for Forliget, da vi dog selv vilde sidde paa det Forlig, og at vi ikke skulde give os til at save den Gren over, som vi nu have taget Sæde paa. Det er en fuldstændig Misforstaaelse. Det Forlig duer saamænd ikke til at sidde paa, det er i Virkeligheden ikke noget Forlig; der er ikke noget at sidde paa eller noget at save i, paa ingen Maade. Den Løsning, som Forliget skabte i vor Forsatningslag, det er i Virkeligheden ingen Løsning. Der stod det ærede Medlem op i Fjor og sagde, at Forliget er af den Art, at det tomme Rum er borte, at vi ingen politisk Midnat faa mere her i Landet. Naar man saa spørger Regeringen, der efter sit eget Udbygn staar paa Forliget, som den, der skal føre Forliget igennem, hvad bethder da det hele, er det ogsaa sandt, at der herefter ingen politisk Midnat skal være, saa kan man intet Svar faa. Fra højre Side hedder det, at Provisorierne fremdeles ere berettigede og nødvendige, at dem komme vi til igen, naar der trænges dertil, og Folketinget ikke vil, hvad der er det rette. Fra den anden Side staar det ærede Medlem op og siger, at Provisorier gives ikke mere. Et Forlig af den Bestaaelse er ikke noget at sidde paa, det er ikke nogen Gren, man sætter sig til at save i; der er aldeles intet i denne Henseende. Vort Standpunkt er derimod det, at vi staa paa Grundloven, saaledes som den har været givet os, og som den hidtil har været forstaaet, baade i dens Ordlyd og i Praksis. Det er noget at staa paa. Vi have ikke alene vor skrevne Grundlov fra 1849, saaledes som den blev revideret i 1866, men

saamtidig den Grundlovspraksis, der har bestaaet, og som ikke var skreven i Ord, men som var lige saa gyldig og gældende Grundlov som den, der var skreven i Ord og under skreven og beediget fra alle Sider, nemlig den Praksis, at man, naar Tingene ikke vare enige om en Finanslov, vedtog en midlertidig Finanslov. Det var gældende her i Landet lige indtil 1885, da det høje Ting oven over os fandt paa at ødelægge denne Praksis ved at stemme imod en midlertidig Finanslov. Denne Praksis har været Grundlov før 1885, og den bør ogsaa være det herefter sammen med vor skrevne Grundlov. I den Retning er det, vort Arbejde vil gaa, men sandelig ikke i Retning af at sidde paa det ærede Medlems Forlig med en Sav i Haanden og save det i Stykker. Det behøves ikke, thi det er intet værd.

Harald Jensen: Jeg beder ærede Medlemmer undskyldte, at jeg kommer tilbage til Jærnbanearbejderne og deres Forhold endnu en Gang. Forhandlingerne ere nu saa fremstredne, at Tiden kunde synes noget ilde valgt, men Forholdene ere jo af den Natur og omfatte en saa stor Klasse Mennesker, at det nok kunde være rigtigt at faa fuldstændig Klarhed paa dette Omraade. De Bemærkninger, jeg rettede til den ærede Minister, vedrørte to Forhold. Det ene Forhold er dette, at Lønnen var daarlig, særlig daarlig for Statsbanernes underordnede Personale, daarligere end i det private Liv, og det var der, jeg tillod mig at minde den ærede Minister om et Løfte, der var givet for en 3 Mars Tid siden, idet den ærede Minister da lovede, at han skulde gøre, hvad han kunde, for at forbedre disse Forhold for det underordnede Personale. Den ærede Minister svarede dertil, at dette har han gjort; men hvad jeg da udtalte, var, at det forekom mig ikke, at dette Løfte var blevet opfyldt i den Udstrækning, som den ærede Minister den Gang lovede. Jeg tillader mig i saa Henseende at henvise til, at Lønnen er slet endnu for de underordnede ved Statsbanerne; der er mange af dem, som for en lang Arbejdstid kun have henved 600 Kr. om Aaret og knap det, og saa længe Forholdene ere saadanne, saa længe forekommer det mig ikke, at Ministeren har opfyldt sit Løfte. Det forekommer mig, at den ærede Minister er noget splidagtig med sig selv, hvad angaar hans Udtalelser om dette Forhold. Han henviser nemlig til, at det ikke er ham, til hvem man skal rette disse Bemærkninger, men Rigsdagen eller Lovgivningsmagten, idet han maa holde sig til det vedtagne Budget, og at det, der